

Schiller Instituttet

Sankt Knuds Vej 11 kl. tv., 1903 Frederiksberg C, tlf.: 35 43 00 33, www.schillerinstitut.dk, si@schillerinstitut.dk

Tale af Tom Gillesberg, formand for Schiller Instituttet i Danmark, ved foretræde for Folketingets Politisk-Økonomiske Udvalg den 15. april 2010.

Danmark behøver et økonomisk nødprogram og en Glass/Steagall-lovgivning

De selvsamme økonomer, der ikke var i stand til at forudse den dramatiske finansielle krise verden blev kastet ud i fra sommeren 2007 og fremefter, og som i løbet af 2008 blev til den værste økonomiske krise i moderne tid, forsøger at tale krisen ihjel. Jo, der var en krise, siger de, men i kølvandet på de mange hjælpepakker til den finansielle sektor begynder hjulene så småt at komme i gang igen, og hvis vi bare venter tålmodigt og svinger sparekniven flittigt, så vil alt være tilbage ved det gamle om kort tid. Det er desværre en farlig illusion.

I modsætning til hvad disse charlataner siger, så er krisen på ingen måde forbi, for den vilde ukontrollerede finansspekulation, der som en kræftsvulst har drænet den fysiske økonomi og forårsaget krisen, er ikke blevet fjernet. Tværtimod har banker og spekulanter fået en finansiell blodtransfusion uden historisk sidestykke, og finansverdenens kæmpe tab blev ikke afskrevet, men blot dækket til med en mur af penge fra verdens regeringer og centralbanker. I stedet for på denne måde at nære kræftsvulsten behøves et indgreb i form af en global Glass/Steagall-lovgivning, der kan skille skidt fra kanel i den finansielle sektor. Derefter må der skabes statslige kreditter til store infrastrukturprojekter, forskning og udvikling, så økonomien kan genopbygges.

Den amerikanske økonom og statsmand Lyndon LaRouche, der som den eneste præcist har forudsagt ikke blot den nuværende krise, men alle de seneste årtiers kriser i finanssystemet, har advaret om, at gennemføres dette program ikke i USA og internationalt, så er vi i ekspresfart på vej ind i en ny mørk tidsalder, hvor verdensøkonomiens evne til at forsørge befolkningen vil styrtdykke, og medføre det største folkemord i den menneskelige historie.

Eurokrisen

I de seneste par måneder er den internationale krise også blevet til en eurokrise. Grækenland svæver på kanten af en statsbankerot, og man forsøger at få de øvrige eurolande til, i modstrid med Maastricht- og Lissabon-traktaterne, at gå ind og dække de græske underskud – mod at Grækenland så til gengæld gennemfører drakoniske nedskæringer, der vil kaste landet ud i kaos og uregerlighed.

Men det er ikke bare Grækenland, der slæber rundt på en kæmpe gæld, de aldrig kan betale. Grækenlands problemer er småting imod den gæld eurolandene Irland, Italien, Portugal og Spanien har, og dertil skal man huske at andre lande, som f.eks. England

og USA, er langt mere ubehjælpeligt bankerot. Her i Europa, såvel som på global skala, gælder det, at der er langt mere gæld, end verdens nationer formår at forrente og betale tilbage. Forsøger man at gøre det gennem fascistiske nedskæringsprogrammer, som dem man så i Italien og Tyskland i 30'erne, vil vi blot igen få kaos og krig. Forsøger man at kamuflere problemet gennem at låne penge til banker med værdiløse obligationer og værdipapirer som sikkerhed, som Den europæiske Centralbank og Federal Reserve gør netop nu, så skaber man i stedet hyperinflation. Der er ingen løsninger indenfor det nuværende bankerotte system.

Samtidigt skal man være klar over, at Tyskland ikke vil acceptere at dække de store tab i de andre eurolande, og selv hvis en tysk regering skulle lade sig presse til det, er uviljen i befolkningen så stor, at det ville skabe et politisk ragnarok. Den tyske forfatningsdomstol afsagde allerede i 1993 en dom, i et søgsmål anlagt af den tyske statsretsprofessor Schachtschneider, der konkluderede, at den tyske indtræden i euroen er betinget af, at euroen skal være ligeså stabil som D-marken var det. Er dette ikke tilfældet, må Tyskland overveje at forlade euroen igen. Der vil i den kommende tid blive rejst nye søgsmål på baggrund af euroens påviselige ustabilitet, og om det stadig er lovligt for Tyskland at være med i den.

Gør som Franklin Roosevelt

Danmark, EU og resten af verden er fanget i en dødelig fælde: Forsøger man at redde alle værdier i finansverdenen gennem fortsatte finansielle hjælpepakker, vil det blot føre til statsbankerotter og hyperinflation. Gør man intet, vil alle de bristende finansbobler trækkes tæppet væk under bankerne og sætte økonomierne helt i stå. Derfor er man tvunget til, som Franklin Roosevelt gjorde det i 1933, at rense op i den finansielle verden.

En Pecora-kommission havde, i lighed med den netop udgivne islandske rapport, afsløret, hvordan den finansielle verden havde korrumperet den politiske, og hvordan finansverdenen berigede sig selv på bekostning af alle andre. Roosevelt fik så genetableret tilliden til USA's banker, gennem at etablere et sikkerhedsnet under dem, men først efter at man havde fundet ud af, hvad der skulle reddes, og hvad der kunne gå konkurs. Kun de dele der var vitale for realøkonomien, blev reddet – ikke alle spekulanterne på Wall Street.

Samtidig gennemførtes en Glass/Steagall-lovgivning i USA, der tvang alle banker til at vælge imellem at være en normal bank eller sparekasse, med det formål at lade kunderne få tilgang til normal ind- og udlånsaktivitet, eller en investeringsbank, der spekulerede på egne og kundernes vegne. De to ting måtte ikke længere foregå i samme bank og i mange tilfælde måtte banker deles i to. Den amerikanske stat lavede en indskudsgaranti for de normale banker og sparekasser, mens investeringsbankerne fik lov til at sejle deres egen sø. Det hele skulle overvåges af et finanstilsyn.

I dag er den finansielle verden langt mere oppustet og gennemræddet end den gang¹. Man ved ikke, hvad den faktiske situation for verdens finansinstitutioner egentlig er. Vi må derfor, som en del af en sådan moderne global Glass/Steagall-lovgivning, ikke gentage Roskilde Bank-fiaskoen, men gå igennem bankernes forskellige finansielle værdier og aktiviteter, og skelne skidt fra kanel. Alle derivater og andre eksotiske finansinstrumenter må afskrives og forbydes. Bankernes involvering i spekulative bobler og pengestrømme fra den illegale økonomi, som f.eks. den narkotikahandel i Afghanistan, der er 40-doblet i løbet af de seneste otte og et halvt år, stoppes. De normale bankaktiviteter, der understøtter realøkonomien, kan derimod fortsætte – om nødvendigt med en statsgaranti.

Nyt Bretton Woods-kreditsystem

Samtidigt må vi indføre et nyt internationalt Bretton Woods-finanssystem, i form af et kreditsystem med faste valutakurser verdens lande imellem, der har indbyggede mekanismer til skabelsen af store mængder billige kreditter gennem landenes nationalbanker – til finansiering af store infrastrukturprojekter og økonomisk opbygning.

LaRouche har foreslået, at USA finder sammen med Kina, Rusland og Indien som ryggraden i en sådan ny økonomisk verdensorden. Hvis de fire står sammen, så vil resten af verden følge trop. Denne tankegang er der, på trods af Obamas forræderiske britisk-inspirerede politik, der hjælper Wall Streets spekulanter, mens hele den amerikanske realøkonomi kollapser, en voksende forståelse for i USA. Der er en kreds af ledende økonomer, der igennem en direkte dialog med LaRouche, er i gang med at sammensætte et nødprogram for at redde USA. Samtidigt er der et voksende oprør i den amerikanske befolkning imod både Kongressen og Obama. Man ønsker i stigende grad ikke blot at udskifte hele Kongressen, men også Obama selv gennem en rigsretssag. Det sås bl.a. den 2. marts ved det demokratiske primærvalg i det 22. kongresdistrikt i Texas, hvor LaRouche-medarbejderen Kesha Rogers vandt en jordskredssejr på en kampagne for at redde det amerikanske rumprogram NASA og afsætte Obama ved en rigsretssag.

Nødprogram for Danmark

Vi danskere skal selvfølgelig arbejde for etableringen af et sådant globalt kreditsystem, men vi må også allerede nu iværksætte et nødprogram for at redde den danske økonomi. Vi behøver omgående en Pecora-kommission og en dansk Glass/Steagall-lovgivning. Da vi lykkeligvis ikke en del af euroen og Maastrichtstraktatens spændetrøje, men har vores egen valuta, kan vi samtidigt iværksætte en række store infrastrukturprojekter, der betales over finansloven eller som statsejede

¹ Siden Nixon fjernede de faste valutakurser, gennem at tage dollaren af guld i 1971, er den finansielle verden blevet stadig mere afreguleret. Fra 1987 og fremefter blev der under Alan Greenspan skabt en ufattelig stor mængde af nye finansinstrumenter, de såkaldte derivater, der i dag er mange gange større end verdens bruttonationalprodukt, og som verdens regeringer og finansmyndigheder ingen kontrol har med. Samtidigt blev Glass/Steagall-lovgivningen også ophævet i USA i 1999 ligesom anden lovgivning, der skulle holde spekulatøren nede.

projekter i Sund og Bælt – men absolut ikke som OPP-projekter. Derigennem kan vi sørge for, at den produktive del af den danske økonomi ikke forsvinder og at vi undgår permanent massearbejdsløshed.

Femern Bælt-broen kan fremrykkes sammen med nødvendige investeringer i det danske vejnet, skoler og hospitaler. Samtidigt forbereder vi bygningen af en Kattegatbro, en Helsingør/Helsingborg-tunnel og et dansk højhastigheds toget, helst i form af et magnettoget². Mangler vi pengene til investeringerne, lader vi Nationalbanken udstede den fornødne kredit³.

Da Shakespeare skrev tragedien Hamlet, var det for at påminde os alle om, at menneskelige tragedier er selvskabte, gennem at politiske ledere klamrer sig til tidens populære vrangforestillinger i stedet for at kaste dem overbord og lade fremtidens behov bestemme nuets politik. Lad os derfor, i stedet for fortsat at lytte til inkompetente økonomer, der tror at økonomi blot drejer sig om penge og selvisk grådighed, og som blot vil fuldbyrde den igangsatte tragedie, lytte til de vise ord fra Lyndon LaRouche. Økonomi drejer sig ikke om penge, men om hvordan vi mennesker ved brug af vores iboende erkendelsesmæssige evner skaber videnskabeligt og teknologisk fremskridt, og hvordan vi, gennem målrettede investeringer til gavn for de kommende generationer, sikrer både det almene vel og vores egen udødelighed.

Tak for ordet.

² Og selvfølgelig de nye jernbaneskinner, der fremover skal transportere store godsmængder fra Norden over Helsingør/Helsingborg og Femern Bælt til kontinentet.

³ Nationalbanken udlåner pengene til den danske stat, kommuner og lign. (evt. også til forskning, landbrug og virksomheder) til specifikke kategorier af investeringer, der fastlægges af Folketinget. Løbetiden vil være på 10-30 år, og renten på højst 1-2 procent. Fordi pengene bruges på investeringer, ikke den løbende drift, undgår man at det fører til en underminering af kronen. Som det viste sig, da Alexander Hamilton etablerede USA's første nationalbank, så vil valutaens troværdighed stige, i takt med at investeringerne øger værdien af den danske økonomi.